

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ความลับ
ทดลองอ่าน

หนังสือ
เล่มที่ 3

ENTER

ทดลองอ่าน

สาม ก๊ก

三國機密

ภาค มังกรซ่อนซ่อน (ต้น)

马伯庸 Ma Bo Yong เขียน
เม่นน้อย แปล

ความลับ
แห่ง
สาม
ก๊ก

三國機密

ภาค มังกรซ่อนซ่อน (ต้น)

ความลับแห่งสามก๊ก ภาค มังกรซ่อนซ่อน (ต้น)

马伯庸 Ma Bo Yong เขียน เม่นน้อย แปล

三国机密 San Guo Ji Mi

Copyright © MA BO YONG 2018 / China South Booky Culture Media Co.,LTD
B&R Book Program

Thai edition © Jamsai Publishing Co., Ltd. 2019

This edition is published by arrangement with Jamsai Publishing Co., Ltd.
through the agency of China National Publications Import and Export (Group)
Corporation
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2489-8

ภาพประกอบปก Nithid / Shutterstock.com

Tairy Greene / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 289 บาท

www

กระดาษปกอ่อนลายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

อิสสระรี คำนี้มีความหมายลึกซึ้งเพียงใด หากไม่เคยสูญเสียไป ย่อมไม่มีทางเข้าใจอย่างถ่องแท้ และหัวใจของเราคือหนึ่งในผู้สูญเสียมันไป อย่างไม่ทันได้เตรียมใจ ข้ายังน่าขันเพราะตำแหน่งของเขาขณะนี้คือ ผู้ที่ควรมีอิสสระรียิ่งกว่าใคร ยามนี้หัวใจตอบรับคำเชิญสุดบ้าคลั่งของ บุคคลสุดอันตราย เพื่อแลกอิสราภาน้อยนิดในช่วงเวลาแสนสั้นท่ามกลาง สถานการณ์ที่หากก้าวพลาดก็อาจตายได้ทุกเมื่อ ทว่ามันกลับเป็นหนทางเดียว ที่จะนำไปสู่การฟื้นฟูราชวงศ์ขึ้นมาอีกครั้ง!

นี่คือการเดิมพันอีกครั้งของหัวใจ ลุกเต่าถูกทอยออกไปแล้ว ผลลัพธ์ จะออกมาเช่นไรต้องติดตาม!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

หม่าป๋อยง นักเขียนผู้ชนะเลิศ 'รางวัลวรรณกรรมแห่งชาติ' และ 'รางวัลความเรียงจู่จื่อชิง' เจ้าของสมญานาม 'ยอดปี่ศาจแห่งวรรณกรรม' เพราะความสามารถในการเขียนได้หลากหลายแนว

นอกจากนี้ยังได้รับคำวิจารณ์จากผู้เชี่ยวชาญในแวดวงวรรณคดีว่า เป็นผู้สืบทอดงานเขียนนิยายอิงประวัติศาสตร์นับแต่เกิดเหตุการณ์ 'ขบวนการ 4 พฤษภาคม' ในปี ค.ศ. 1919 ด้วยสำนวนภาษาและเอกลักษณ์ในการเขียนที่เต็มไปด้วยความน่าตื่นตาตื่นใจ

ผลงานที่ผ่านมา : ฉางอันสิบสองชั่วยาม

Ma Bo Yong

จากใจนักแปล

สวัสดีค่ะนักอ่านทุกท่าน กลับมาพบกันอีกครั้งในภาคสองของ 'ความลับแห่งสามก๊ก' ในภาคแรกบอกไปแล้วว่ารู้สึกยินดีมากที่ได้พบนักอ่านทุกท่านตรงนี้อีกครั้งหลังห่างหายจากเอ็นเธอร์นิวส์ไปนาน ในภาคสองคงต้องบอกว่ารู้สึก 'ยินดียิ่งกว่า' ที่ได้เจอทุกคนอีก เพราะแสดงว่านักอ่านทุกท่านหลงเสน่ห์ของ 'ความลับแห่งสามก๊ก' ไม่ต่างจากผู้แปล

นิยายเรื่องนี้เป็นนิยายอิงประวัติศาสตร์ พูดถึงกลยุทธ์ การชิงไหวชิงพริบ และการห้ำหั่นทางปัญญาก็จริง แต่สิ่งที่ทำให้นิยายเรื่องนี้สมบูรณ์แบบยิ่งขึ้นคือ 'ความมีชีวิต' ของตัวละคร ระหว่างเดินทางในโลกของสามก๊ก เราจะพบว่าตัวละครทุกตัวมี 'เรื่องราว' ของตัวเอง เรื่องราวที่หล่อหลอมให้พวกเขาเป็นอย่างนี้ ทำอย่างนี้ และเลือกเดินทางนี้ ภูมิหลังของตัวละครทำให้เราอิน รู้สึกเข้าใจตัวละครนั้นๆ จนบางครั้งยังอดตั้งคำถามกับตัวเองไม่ได้ว่า 'ถ้าเป็นเราจะทำอย่างไร'

นี่แหละมั้ง เสน่ห์ของ 'ความลับแห่งสามก๊ก' นอกเหนือจากกลยุทธ์ต่างๆ ที่ทำให้นักแปลเองยังปวดขมับ คิดตามไม่ทันอยู่บ่อยๆ

ท้ายนี้ขอขอบคุณ บ.ก. แจ่มใสที่เปิดโอกาสให้เม่นน้อยได้แปลงานสนุก และทำทนายแบบนี้ ขอขอบคุณนักอ่านที่ให้การสนับสนุนเสมอมา หวังว่า จะได้พบกันใหม่เร็วๆ นี้ค่ะ

เม่นน้อย

19/07/62

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทนำ

อาชาสีขาวปลอดตัวหนึ่งกระโดดออกมาจากพงหญ้า ทำทั้งสี่ กระบะหินกรวดแม่น้ำที่เรียงรายอยู่ริมฝั่ง ส่งเสียงดังเร่งเร้าเหมือนกลองศึก เวลานั้นทุกใจมึนตึ๋ม แต่ดูเหมือนจะยังไม่ทันใจคนขี่ เขาจับเชือกบังเหียน ด้วยมือข้างเดียว มืออีกข้างหวดบันท่ายอาชาอย่างแรง อาชาแหงนหน้า แผลดเสียงร้อง เร่งความเร็วขึ้นอีกหลายระดับ ส่งผลให้นักขี่ชาวเทาหลายตัว ในแนวป่าทางซ้ายกระพือปีกบินวนหลายรอบ ก่อนจะบินจากไปทางทิศเหนือ

รอบด้านเป็นทิวทัศน์ของเดือนสี่ ดินแดนแถบเจียงตง (ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำฉางเจียง) ถูกกลิ่นอายของต้นฤดูร้อนปกคลุมไปทั่วทุกหนแห่ง เมืองต้นฤดูที่มีเขตแดนติดกับแม่น้ำฉางเจียงป่าไม้อุดมสมบูรณ์ พุ่มหญ้าเขียวขจีงดงาม สัตว์ที่ไซค์ดีผ่านพ้นฤดูหนาวมาได้ต่างกระปรี้กระเปร่าอีกครั้ง นี่เป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมสำหรับการล่าสัตว์พอดี

คนบนหลังม้าเหลือบเห็นกวางตัวหนึ่งกระโดดผ่านป่าทางซ้ายมือ เขารั้งเชือกบังเหียนทันทีเพื่อลดความเร็วของอาชา จากนั้นใช้ขาหนีบ

8 ความลับแห่งสามก๊ก ภาค บังกรซุ่มซ่อน (ต้น)

ห้องมันแน่น ปลดคันธนูออกจากไหล่ พาดลูกธนูไม่ไผ่สี่เขี้ยวครามบนสายอย่างคล่องแคล่ว

แต่ยังไม่ทันได้เหยี่ยวสายจนสุด นัยน์ตาน่าเกรงขามของเขาพลันหริ่ง มือซ้ายที่ถือคันธนูเปลี่ยนทิศทางเล็กน้อย เบนหัวธนูไปยังเนินเขา ลูกเล็กทางด้านขวามือ บนเนินเขาลูกนั้นมีคนปรากฏตัวสามคน พวกเขาเดินมา สวมชุดเกราะหนังเปิดไหล่ ในมือของแต่ละคนถือธนูไม้เอวมีเถาวัลย์เส้นหนึ่งผูกห้อยดาบด้ามหวง*

"ผู้มาเป็นใคร" คนบนหลังม้าถาม ยังคงอยู่ในท่าเหยี่ยวสายจนสุด อาสาของเขาหยุดฝีเท้าอย่างว่างายเพื่อให้เจ้าของได้ทำยิงธนูที่มันคง

สามคนนั้นดูตื่นคนที่เดียว ต่างมองหน้ากัน สูดทำยซาเยจรรจที่อายุมากหน่อยก็ทำใจกล้าก้าวขึ้นมา คุณเข่าลงข้างหนึ่งและกุมกำปั่นพูด "เรียนนายท่าน พวกข้าเป็นลูกน้องของนายกองหนาดัง (ฮันตัง) มาที่นี่เพื่อล่ากวางเพิ่มเสบียงอาหารให้กองทัพ"

"อ้อ..." คนบนหลังม้าลากเสียงยาว ธนูในมือลดต่ำลงเล็กน้อย ถามต่อ "ในเมื่อออกมาล่ากวาง ไฉนจึงสวมชุดเกราะเล่า"

"บริเวณนี้อยู่ใกล้อำเภอเซอหยาง มักมีทหารของเฉินเตง (ตันเต่ง) ออกมาหาฟัน ดังนั้นนายกองหนาดึงกำชับพวกเราให้สวมชุดเกราะเวลาออกมาข้างนอก ป้องกันเหตุไม่คาดฝัน"

คนบนหลังม้าพอใจกับคำตอบนี้มาก เขากวาดตามองทั้งสามรอบหนึ่ง "หนาดึงปกครองทหารอย่างเข้มงวดเสมอมา ไม่ละเลยรายละเอียดในจุดเล็กๆ บัดนี้ได้เห็นกับตาตัวเอง ไม่ผิดไปแม้แต่น้อย... เช่นนี้วันนี้พวกเจ้าได้อะไรกลับไปบ้าง"

* ดาบด้ามหวง เป็นอาวุธที่ใช้ในการศึกและอาวุธพกประจำกายในสมัยโบราณ โดยมากดาบลักษณะตรงตลอดทั้งตัวดาบและด้าม ปลายสุดของด้ามดาบเป็นวงแหวนยึดตาย ใช้สำหรับร้อยเชือกห้อยติดข้างเอวหรือข้อมือ เหมาะสำหรับพกพา

ได้ยื่นคำถามนี้สีหน้าของทั้งสามผ่อนคลายลงเล็กน้อย คนที่เป็นหัวหน้าเกาหลีพูดอย่างละอาย "น่าเสียดายที่พวกข้าโชคไม่ดี จนป่านนี้แล้วยังล่าสัตว์ใหญ่ไม่ได้สักตัว"

"การล่าสัตว์จะใจร้อนไม่ได้ เจ้าชาย สัตว์ก็ขยับเช่นกัน ใครลงมือ..." ยังไม่ทันพูดคำว่า 'ก่อน' ออกมา ลูกธนูไม้ไผ่ในมือเขาก็ถูกปล่อยออกไปกะทันหัน แสงทะเล้นหน้าผากของชายฉกรรจ์ผู้เป็นหัวหน้า คนผู้นั้นเบิกตาโต ล้มลงบนพื้นทันที

สองคนที่เหลือรีบคว้าธนูขึ้นมาวิ่งไปที่ทหารม้าผู้นั้น น่าเสียดายที่อีกฝ่ายวิ่งไวกว่า หยิบลูกธนูจากกระบอกพาดกับสายและยิงออกไปในเวลาอันรวดเร็ว ลูกธนูของทหารนายที่สองยังไม่ทันได้ถึง หน้าผากก็ถูกปักด้วยลูกธนูเหมือนทหารนายแรกแล้ว

การเสียสละของเพื่อนสองคนเพียงพอที่จะซื้อเวลาให้คนที่สามได้ในที่สุด สายธนูสั่นสะเทือน ลูกธนูคมกริบพุ่งออกไป ทหารม้าผู้นั้นหลบไม่ทันจึงวาดคันธนูอันใหญ่ในมือออกไปปิดลูกธนูที่พุ่งเข้ามาได้

"พวกเจ้าเป็นใครกันแน่" ทหารม้าตะโกนถาม สีหน้าของเขาแทนที่จะกล่าวว่าโกรธแค้น มีผู้บอกว่าใกล้เคียงกับความตื่นเต้น เป็นความตื่นเต้นที่เกิดจากความกระหายเลือด เหมือนพยัคฆ์ร้ายเวลาเห็นเหยื่อที่อ่อนแอ

"โจรสลัด! เจ้ายังจำสวี่กั๋ง (เค้กก่อง) ที่ถูกเจ้ารัดคอตายได้หรือไม่" ชายฉกรรจ์คนที่สามตะเบ็งเสียงดังพลางพาดลูกธนูดอกจากที่สอง

ทหารม้าได้ยินชื่อนี้แล้วก็ประหลาดใจเล็กน้อย "พวกเจ้าเป็นข้ารับใช้ของเขารึ"

"ใช่! วันนี้ข้าจะล้างแค้นแทนนายท่าน!" ชายฉกรรจ์ยิงธนูออกมาอีกดอก น่าเสียดายที่ลูกธนูดอกนี้ยังคงไร้ประโยชน์ ถูกอีกฝ่ายปัดทิ้ง

อย่างง่ายดาย ความว่องไวในการตอบสนองและกำลังแขนของเขา ยอดเยี่ยมจนน่าตกใจ ธนูไม้หนักไม่กี่ต้น* มีอาจคุกคามเขาได้เลย

"ตาแกผู้นั้นเลี้ยงนักรบพลีชีพที่เชื่อฟังคำสั่งถึงเพียงนี้ไว้ด้วยรี"

ทหารม้าเลี้ยริมฝีปากเผยความอึกเขมที่เกิดจากความกระหายเลือด แต่รอยยิ้มกลับแข็งทื่อไปกะทันหัน หูขวาของเขาจับเสียงลั่นสะเทือนแผ่วเบาของสายธนูได้ เสียงนี้ไม่ได้มาจากด้านหน้า แต่ดังมาจากป่าทึบด้านข้าง เขาตวัดตัวลงจากหลังม้าในชั่วพริบตาไม่มีลังเลแม้แต่น้อย

เวลาเดียวกันลูกธนูคมกริบแหวกฝ่าอากาศและพุ่งเข้ามาแทงทะลุหัวม้า ม้าตัวนั้นยังไม่ทันได้ส่งเสียงร้องก็ล้มลงกับพื้น ทหารม้าหลบร่างหนีอึ้งของม้า หมอบลงกับพื้นอย่างรวดเร็ว

ลูกธนูที่แทงทะลุหัวม้ายาวสองเตี้ยะสามซุน ก้านธนูหนาใหญ่ ทั้งยังทาสีเทาเข้มไว้ชั้นหนึ่ง ทหารม้ารู้ว่าธนูใหญ่ที่ยิงลูกธนูประเภทนี้ได้อย่างน้อยต้องมีน้ำหนักยี่สิบต้นขึ้นไป คนเดียวมิอาจบังคับได้ ผู้ยิงต้องยึดตัวธนูไว้ก่อน จากนั้นค่อยๆ น้าวสาย...พูดอีกอย่างคือการพบกันระหว่างเขากับข้ารับใช้ของสวีกั้งไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แต่เป็นการลอบสังหารที่วางแผนไว้ล่วงหน้า รอบด้านมีศัตรูที่ไม่รู้ว่าเป็นใครวางกับดักหมายเอาชีวิตรอแค่ให้เขาก้าวเข้ามาเท่านั้น ยามนี้ไม่รู้ยังมีธนูใหญ่อีกมากน้อยเท่าไร เล็งเป้าหมายพื้นที่เล็กแคบแห่งนี้

ลูกธนูดอกใหญ่สี่ดอกพุ่งออกมาจากป่าอีกครั้ง ปิดล้อมทางหนีของเขาไว้อย่างแน่นหนา เขากระโดดหลบ อาศัยร่างมहीมาของม้าหลบเลี่ยงการโจมตีรุนแรงครั้งนี้ แต่เขากลับถูกบีบให้อยู่บนพื้นที่เปิดกว้างไร้สิ่งกำบัง

เวลานี้เองเขาได้ยินเสียงกระทบกันแผ่วเบาของโลหะดังมาจาก

* ต้น เป็นหน่วยชั่งของจีน 1 ต้น เท่ากับ 10 โถว หรือ 100 ลิตร

ในป่าพุ่งตรงมา

"บัดซบ เป็นหน้าไม้..."

เขาสบถคำหยาบ ครั้งนี้ไม่มีโอกาสหลบเลี่ยงแล้ว ลูกศรจากหน้าไม้มีอานุภาพทะลุทะลวงมากกว่าลูกธนู พุ่งออกมาเร็วยิ่งกว่า มันพุ่งเข้าใส่แก้มขวาของเขา แทะทะลุโพรงปาก ทำให้ฟันกรามหลายซี่ลอยกระเด็นออกไป จากนั้นปักลงที่อีกด้านหนึ่ง โลหิตพุ่งกระชูดทันที เขาร้องโหยหวน ร่างกายชว่นเซ เผยจุดอ่อนมากยิ่งขึ้น

เวลานี้เองลูกศรดอกที่สองพุ่งออกมาจากอีกด้าน แทะทะลุแก้มซ้ายของเขา ความแรงทำเอาเขาดูยไปหลายก้าว แต่ที่น่าแปลกใจคือทหารม้ายังคงอยู่ในท่ายืนอย่างดีอีรัน ไม่สนใจใบหน้าที่เต็มไปด้วยโลหิต มือขวาจับธนูแน่น มือซ้ายเหนี่ยวสาย พยายามเล็งไปยังผู้ซุ่มโจมตีต่ำช้าที่แฝงตัวอยู่ในส่วนลึกของป่าทึบ

พื้นดินสั่นสะเทือนเล็กน้อย เสียงเกือกม้าเร่งร้อนนับไม่ถ้วนดังมาจากที่ไกลๆ เหมือนมีกองกำลังขนาดใหญ่ประชิดใกล้เข้ามา เสียงร้องเรียก "ซุนพลซุน!" "นายท่าน!" ดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง ข้ารับใช้คนสุดท้ายของสวีกังที่ยังมีชีวิตอยู่เหลือบมองไปที่ป่าอย่างลนลาน ในป่ายังคงเงียบสงบ แต่ไอสังหารที่บรรยายไม่ถูกแผ่ออกมาเงียบๆ เหมือนมีดวงตาเฉียบคมคู่หนึ่งจ้องมองเขาอยู่จากในป่า ความมืดด้นหน้าอึ้งเช่นนั้นสร้างความรู้สึกน่ากลัวยิ่งกว่าความตาย

ข้ารับใช้ของสวีกังหลับตา สูดหายใจลึก จากนั้นชักดาบที่เอวออกมา ชี้ไปที่ทหารม้าพลางตะโกน "โจรสุนัขซุนเซ่อ ตายซะเถอะ!" เขาพุ่งเข้าไป

ทหารม้าผู้นั้นหมุนตัว ใช้เรียวแรงทั้งหมดยิงธนูดอกสุดท้ายออกไป...

12 ความลับแห่งสามก๊ก ภาค มังกรซ่อนซ่อน (ต้น)

รัชศกเจี้ยนอันปีที่ห้าเดือนสี่ ข้ารับใช้ทั้งสามของสวีกังอดีตเจ้าเมือง
อู่จวิน (ง่อกุ้น) ลอบสังหารขุนเชอที่ตันถู ขุนเชอโจมตีพวกเขาสามคน
จนตาย ใบหน้าถูกยิงสองแผลบาดเจ็บสาหัส กลับค่ายทหารได้ไม่นาน
ก็เสียชีวิต ผู้คนทอดถอนใจที่ผู้กล้าเสียวี้บ่าอ๋อง* เสียชีวิตตั้งแต่อายุน้อยๆ
ขณะเดียวกันก็เลื่อมใสในคุณธรรมและความจงรักภักดีของข้ารับใช้ทั้งหลาย
ของสวีกังที่ไม่ลืมเจ้านายเก่า...อย่างน้อยคนส่วนใหญ่ก็คิดอย่างนั้น

---

* เสียวี้บ่าอ๋อง หรือเสียวี้บ่าหวัง แปลว่าต้องเผด็จการน้อย ในที่นี้หมายถึงขุนเชอ (ซุนเซ็ก)

บทที่ 1

คนสองคน

หลิวเหยียนทอดสายตามองลงไปจากกำแพงเมืองเตี้ยๆ ด้วย
สีหน้าหนักอึ้ง เชิงกำแพงมีศพทหารทัพหยวนหลายสิบศพนอนเกลื่อนกลาด
ทหารที่ตายในการสู้รบเหล่านี้มีเพียงส่วนน้อยที่สวมเกราะหนัง
ศพส่วนใหญ่มีเพียงเสื้อผ้าธรรมดาห่อหุ้มร่างกายเท่านั้น

อาวุธในมือก็เป็นเพียงหอกยาวที่ทำจากไม้หรือไม้ไผ่แบบง่ายๆ
แม้กระทั่งโล่เล็กยังไม่มีสักอัน

ชัยชนะแบบนี้ไม่ทำให้หลิวเหยียนรู้สึกยินดี พิจารณาจาก
การแต่งกาย คนเหล่านี้เป็นเพียงกองกำลังส่วนตัวของสกุลต่างๆ ใน
มณฑลจี๋โจวที่ถูกหยวนเซ่าบังคับเรียกตัวมา หนึ่งใช้พวกเขาเป็น
กองทหารพลีชีพในสงครามได้ สองยังเป็นอีกวิธีหนึ่งในการลดทอน
อำนาจของสกุลเหล่านั้น ทหารแบบนี้ไม่ว่าจะตายไปเท่าไร หยวนเซ่า
ก็ไม่รู้สึกปวดใจแม้แต่น้อย

หลิวเหยียนเงยหน้าทอดสายตามองไปไกล ด้านหลังค่ายทหาร
ของทัพหยวนเป็นแม่น้ำหวงเหอ ธงทิวปลิ้วไสว ยิ่งใหญ่เกรียงไกร

กองกำลังทัพหยวนเหล่านี้ข้ามแม่น้ำมาจากอำเภอหลี่หยางทางฝั่งทิศเหนือของแม่น้ำหวงเหอ ยึดครองจุดยุทธศาสตร์สำคัญทางชายฝั่งทิศใต้ได้อย่างมั่นคง จากนั้นค่อยๆ กระจายกำลังออกไป โอบล้อมไปหามาไว้รอบทิศ กลืนอาัยร้ายกาจจุดนั้นแล้วออกมาอย่างเต็มที่

แต่หลิวเหยียนจะทำอะไรได้เล่า เมืองไปหมาเล็กๆ แห่งนี้มีพื้นที่เพียงสามตารางลี้ เขาที่เป็นเจ้าเมืองตงจวินมีทหารในมือที่รบได้ไม่ถึงสองพันนายด้วยซ้ำ นับรวมประชากรในไปหมาแล้วก็แค่หมื่นกว่าคน แต่ยามนี้ทหารหยวนที่โอบล้อมเมืองเล็กๆ แห่งนี้อยู่ ประเมินด้วยสายตา ก็มีมากถึงหนึ่งหมื่นห้าพันนาย

ด้วยกำลังของทัพหยวน แค่อัดปีกเบาๆ เมืองแห่งนี้ก็ล้มครืนแล้ว พอไปหมาแตกทัพใหญ่จากจิตใจยอมทะลักข้ามแม่น้ำหวงเหอมา มุ่งสู่กวนตู เปิดสงครามตัดสินแพ้ชนะกับเฉาเซาบนพื้นที่ราบอันกว้างขวาง แต่ที่น่าแปลกคือดูเหมือนขุนศึกฝ่ายหยวนที่อยู่ฝั่งตรงข้ามจะไม่สนใจเรื่องนี้ นอกจากส่งกองกำลังส่วนตัวของสกุลใหญ่มายังเชิงการดันทานของทหารเฝ้าเมืองแล้ว กำลังหลักยังคงนิ่งเฉยไม่เคลื่อนไหว

หลิวเหยียนส่ายหน้า ไปหมาโดดเดี่ยวไร้ที่พึ่งแล้ว ตอนนี้นึกอะไรก็เปล่าประโยชน์ มีเพียงปกป้องเมืองจนตัวตายกับเปิดประตูเมืองยอมแพ้แค่สองทางเลือกเท่านั้น เขากำชับทหารบนกำแพงเมืองเล็กน้อย ก่อนจะก้าวลงบันไดหินไปพร้อมความคิดมากมายในใจ เขาเพิ่งจะลงมาทหารคนสนิทนายหนึ่งก้าวเข้ามารายงาน

"จับกุมสายสืบของทัพหยวนได้ขอรับ" คนสนิททกระดเสียงเบาพูดกับหลิวเหยียน

หลิวเหยียนไม่แปลกใจแม้แต่น้อย สงครามครั้งใหญ่ยืดเยื้อมานานขนาดนี้ สายสืบจากที่ต่างๆ มีมากมายดุจขนวิว เขาเอ่ยเสียงเรียบ

"ตัดหัวประจาน ปลอบประโลมจิตใจชาวบ้าน...อ้อ ไซ่ ศพอย่าเพิ่งทิ้ง
บางที่อาจกินได้"

คนสนิทลั่นเลเล็กน้อย "สายสืบสองคนนี่ดูแตกต่างออกไปขอรับ..."

"แตกต่างกันอย่างไร"

"ท่านไปดูด้วยตาตัวเองดีกว่าขอรับ"

หลิวเหยียนชมวดคิ้ว ไม่เอะอะอะไร ทหารคนสนิทผู้นี้ติดตามเขา
มาหลายปี ไม่มีทางพูดเช่นนี้โดยไร้เหตุผล พวกเขาออกจากกำแพงเมือง
เดินเข้าไปในบ้านไม้หลังหนึ่งที่อยู่ติดกับคลังเก็บอาวุธ ในบ้านไม้
มีคนยืนอยู่สองคน พวกเขาไม่ได้ถูกมัดตัว แต่รอบด้านมีทหารเฝ้าอยู่ถึง
แปดนาย ขยับตัวแม้เพียงนิดเดียวย่อมตายไม่รู้ตัว

สองคนนี้อายุไม่มาก คนหนึ่งอายุราวยี่สิบ ใบหน้าขาวเนียน
ไร้หนวดเครา คิ้วดกเข้มสองข้างค่อนข้างเด่นสะดุดตา ข้างกายเขา
เป็นเด็กคนหนึ่งโตหน่อย ดวงตาริ มืมปากบาง คางแหลม อายุยังน้อย
กลับมีรอยย่นบนหน้าผาก ทั้งสองสวมเสื้อผ้าไหมสีดำเหมือนกัน
มีผ้าโพกศีรษะ ลักษณะการแต่งกายเหมือนพ่อค้า

ระหว่างทางหลิวเหยียนซักถามรายละเอียดแล้ว พอรู้ว่า
ทัพหยวนข้ามแม่น้ำมาก็ปิดเมืองไปห้าวันที่ไม่อนุญาตให้คนเข้าออก
ขณะเดียวกันยังค้นเมืองครั้งใหญ่ ใครที่ไม่มีทะเบียนบุคคลและ
ไม่มีเพื่อนบ้านรับรองฐานะจะต้องถูกจับกุมทั้งหมด สองคนนี้จึงถูกจับกุม

"พวกเจ้าชื่ออะไร" หลิวเหยียนถาม

"ข้าชื่อหลิวผิง นี่สหายข้าเว่ยเหวิน พวกเราเป็นพ่อค้าพลัดหลง
เข้ามาในเมือง" หลิวผิงประสานมือเล็กน้อย ท่าที่ไม่หยิ่งทะนงและ
ไม่อ่อนน้อม

หลิวเหยียนยิ้มเย็น "เจอกับหยวนเซ่ารบกันมากกว่าครึ่งปีแล้ว

ได้หล้ารู้กันทั่ว พ่อค้าที่ไหนจะกล้าเดินทางมาที่นี่ เห็นชัดว่าเป็นไส้ศึก!"
เขาทำที่โบกมือ "ลากตัวออกไปฆ่าทิ้งซะ!"

ได้ยินคำสั่งทหารหลายนายก็เข้ามาทำท่าจะลงมือ หลิวผิงก้าวมาขวางหน้าเว่ยเหวิน ตวาดเสียงเจี๊ยบ "ช้าก่อน!" พวกทหารตะลึงงันไป การเคลื่อนไหวหยุดชะงัก

หลิวเหียนบังเกิดความกังขาในใจ สีหน้าและน้ำเสียงยามหลิวผิงเอ่ยสองคำนี้ล้วนแฝงไว้ซึ่งความน่าเกรงขาม นี่เป็นลักษณะเฉพาะของผู้มีอำนาจมีอาจเลี่ยนแบบได้ สุณานะของสองคนนี้ดูเหมือนจะไม่มีธรรมดา เขาพิจารณาทั้งสองคนใหม่อีกครั้ง รู้สึกว่าใบหน้าของเด็กหนุ่มให้ความรู้สึกคุ้นเคยอยู่หลายส่วน แต่ในช่วงเวลาสั้นๆ กลับบอกไม่ได้ว่าเหมือนใคร

"พวกเจ้าเป็นใครกันแน่" หลิวเหียนถาม

หลิวผิงยื่นมือเข้าไปนอกเสื้อ การกระทำนี้ทำให้ทหารองครักษ์ระแวงไปครู่หนึ่ง หลิวเหียนถอยหลังไปก้าวหนึ่งโดยไม่รู้ตัว เด็กหนุ่มเห็นหลิวเหียนชี้ขาดหวาดกลัวเช่นกัน แต่ก็แค้นหัวเราะออกมา หลิวเหียนกลับมีสีหน้าเป็นปกติ บัดนี้ตัวเขาเกี่ยวพันถึงความปลอดภัยภายในเมือง ย่อมมีอาจนำชีวิตตัวเองมาล้อเล่น

หลิวผิงหยิบของสิ่งหนึ่งออกมาโยนให้ หลิวเหียนรับมาดู ที่แท้เป็นซีกไม้ไปหยางอันหนึ่ง บนซีกไม้เขียนอักษรสี่ตัว 'มือปราบจิ้งอัน'

อักษรสี่ตัวนี้ทำเอาหนังตาหลิวเหียนกระตุก นี่...เป็นของกองจิ้งอัน!

กองจิ้งอันเป็นหน่วยงานหนึ่งที่ลึกลับที่สุดของจวนซือคง ภารกิจหน้าที่ของหน่วยงานนี้ถูกกล่าวขานไปต่างๆ นานา ไม่มีผู้ใดบอกได้ชัดเจน ชาวลือนับไม่ถ้วนมักเกี่ยวข้องกับคำว่ามือปราบ สายสืบ สอดแนม ลอบสังหาร...สิ่งเดียวที่แน่ใจได้คือหัวหน้ากองจิ้งอันคือจวินซือจิ้งจ้วกัวย่า

คนของกองจิ้งอันกระจายอยู่ทั่วทุกหนแห่ง แต่กลับปฏิบัติการอย่างลับๆ แม้แต่ในเมืองไปหมาตอนนี้ หลิวเหยียนก็เชื่อว่ามีสายของกองจิ้งอันอยู่ เพียงแต่ตนไม่รู้เท่านั้น เขาใช้มือตู่ซึกไม้หยาบด้าน เอ่ยปากเนิบช้า "อาศัยแค่ซึกไม้อันเดียว ดูเหมือนจะยังไม่เพียงพอ"

"แล้วถ้ารวมสิ่งนี้ด้วยละ" เด็กหนุ่มนามเว่ยเหวินเซิดคาง โยนของอีกชิ้นออกมา ดวงตาเต็มไปด้วยความรำคาญ

หลิวเหยียนหยิบขึ้นมาดู พบว่าเป็นป้ายคำสั่งที่ทำจากทองแดงอย่างดี ด้านหน้าสลักคำว่า 'จวนซือคองแห่งราชวงศ์อัน' ด้านหลังมีลายเขียนชื่อ* ด้านบนป้ายยังแกะสลักเขาสัตว์เดียว หลิวเหยียนสวดหายใจด้วยตกตะลึง สองคนนี้เป็นใครกันแน่ ไม่เพียงมีหลักฐานแสดงตัวจากกองจิ้งอัน ยังมีแม้กระทั่งป้ายคำสั่งจากจวนซือคอง

"ยังไม่รีบปล่อยพวกเราอีก" เว่ยเหวินร้องบอก หลิวเหยียนจำต้องก้าวไปข้างหน้าด้วยตัวเองและแก้มัดให้พวกเขา ทั้งสองยึดแขนยึดขา เว่ยเหวินยื่นมือออกไปอย่างไม่สบอารมณ์ "ดูพอหรือยัง คืบเข้าได้แล้ว"

หลิวเหยียนใช้สองมือประคองป้ายคำสั่งและซึกไม้คืนกลับไป เว่ยเหวินคว้าไปเก็บให้ดี ดวงตากลอมองหลิวเหยียน พุดอย่างไม่เห็นด้วย "เจ้าไม่ตั้งใจรักษาเมือง กลับมาหาเรื่องพ่อค้าอย่างพวกเรา ซ้ำตลาดเกินไปแล้วกระมัง"

หลิวเหยียนยิ้มจางๆ ไม่ตอบอะไร หลิวผิงร้องห้ามเสียงเรียบ "คุณชายรอง อย่าพูดอีกเลย เจ้าเมืองหลิวทำตามหน้าที่" เว่ยเหวินหุบปากด้วยความขุ่นเคือง เดินตรงไปที่ประตู ทหารข้างนอกเห็นประตูเปิดออก แต่ผู้ที่ออกมามิใช่หลิวเหยียนก็ซูดาบขึ้นทันที

* เสี่ยวจ้อ สัตว์เทพในด้านานความเชื่อของชาวจีน บ้างว่าลักษณะคล้ายสัตว์ที่เท่าเทียมกับ เช่น วัว แพะ กวาง หรือกิเลน มีขนปกคลุมสีดำ เขาเดียวยื่นแหลมกลางหน้าผาก เล่ากันว่าเป็นสัตว์ที่แยกแยะผิดชอบ ชัดเจน และฟังซัดฝ่ายที่คิดร้ายเอาเปรียบผู้อื่น จึงเป็นสัญลักษณ์ของการยึดมั่นในคุณธรรมและความยุติธรรม

สีหน้าของเว่ยเหวินเปลี่ยนแปรไปมา เหมือนนึกถึงเรื่องน่ากลัวบางอย่าง เขาถอยหลังติดกันหลายก้าวจนหลิวเหยียนนอกคำสั่งพวกทหารจึงเก็บอาวุธ เว่ยเหวินเชิดหน้าพยายามปั้นท่าไม่ยี่หระ "ทหารของเจ้าฝึกฝนได้ไม่เลวทีเดียว"

ได้ยินน้ำเสียงยกตนข่มท่านของเด็กหนุ่มแล้ว หลิวเหยียนแน่ใจว่าสองคนนี้ต้องไม่ใช่พ่อค้าอย่างที่พูดแน่นอน ส่วนเรื่องที่ว่าพวกเขาเป็นใคร หลิวเหยียนล้มเลิกความคิดที่จะสืบสาวแล้ว การทำงานของกองจิ้งอัน ไซว่าคนอื่นจะก้าวไปได้ เขาเป็นคนระมัดระวังอย่างยิ่งยวด ไม่อยากทำลายแผนการของกั๋วจี้จิวเพราะความอยากรู้อยากเห็นชั่วขณะ

"บัดนี้ในเมืองวุ่นวาย ทุกหนแห่งล้วนไม่สงบ ทั้งสองท่านยังมีอาจจากไปในเวลาสั้นๆ ได้ มิสู้ไปพักผ่อนที่ที่ว่าการอำเภอก่อนน่าจะเหมาะสมกว่า" หลิวเหยียนพูดอย่างเกรงอกเกรงใจ

หลิวผิงพยักหน้า "เช่นนั้นข้าไม่เกรงใจ"

หลิวเหยียนพาหลิวผิงกับเว่ยเหวินออกจากคลังเก็บอาวุธ มุ่งหน้าไปที่ว่าการอำเภอที่ตั้งอยู่ใจกลางเมือง ยามนี้บนท้องถนนประกาศใช้กฎฉุกเฉินแล้วจึงแทบไม่มีผู้คนสัญจรไปมา มีกองทหารวิ่งผ่านไปอย่างเร่งรีบเป็นครั้งคราวเท่านั้น เมืองไปหมดกอยู่ในความเงียบอันตึงเครียด เหมือนคนที่นอนไม่หลับและพลิกตัวกลับไปมา พวกเขาเดินผ่านพื้นที่โล่งแห่งหนึ่ง เห็นทหารหลายคนกำลังยกก้อนหินโยนลงไปในบ่อน้ำ

หลิวผิงกับเว่ยเหวินสนทนากันเสียงเบาๆ ตลอดเวลา ทั้งยังทำมือไม่ประกอบด้วย หลิวเหยียนที่เดินนำหน้ารู้สึกถึงความสัมพันธ์ระหว่างสองคนนี้ออกจะแปลกประหลาด ไม่เหมือนนายบ่าว ทั้งยังไม่เหมือนพี่น้อง เด็กหนุ่มที่ชื่อเว่ยเหวินแม้จะเชื่อฟังหลิวผิง แต่เวลาเผลอมักแสดง

ท่าที่บึงการอีกฝ่ายออกมา ส่วนหลิวผิงเวลาพูดคุยกับเว่ยเหวินไม่เหมือน
ผู้ใหญ่พูดกับเด็ก กลับเหมือนผู้บังคับบัญชาพูดกับผู้ใต้บังคับบัญชา
มากกว่า น้ำเสียงเจือแววหาหรือเล็กน้อย

เวลานี้เกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้น

เงาดำสองสายกระโดดลงมาจากหลังคาบ้านเตี้ยๆ สองฝั่งถนน
ว่องไวดุจสายฟ้า หลิวเหียนและผู้คุ้มกันของเขาเพิ่งจะแสดงอาการ
ตื่นตระหนกตกใจ ประกายเย็บเย็นสองสายก็แทงไปที่ท้องของ
หลิวเหียนแล้ว...แต่กลับได้ยินเสียงแกร่งดังกังวานสองเสียง ที่แท้
เพื่อป้องกันการถูกลอบสังหาร หลิวเหียนสวมชุดเกราะไว้ได้ชุดคลุมยาว
ตัวนอก คนผู้นี้ระวังตัวถึงขั้นสุดจริงๆ

คนร้ายยังคิดจะลงมือต่อ เวลานี้คนที่ตอบสนองไวสุดกลับเป็น
หลิวผิง เขาคว้าตัวหลิวเหียนที่เสียสมดุลออกไปก่อน จากนั้นยกขาถีบ
ผู้ติดตามคนหนึ่งออกไป ได้ยินเสียงร้องโหยหวน คมดาบที่เดิมที่กำลัง
จะตัดคอผู้ติดตามแค่แทงเข้าไปในต้นขาเท่านั้น คนร้ายสองคนเห็นว่า
โจมตีไม่สำเร็จก็ไม่รั้งรออีก รีบชักกระบี่กลับมาและกระโดดขึ้นไป
บนหลังคาทันที หายลับไปจากสายตารวดเร็ว

พวกทหารที่ยังยุ่งวุ่นกับการถมบ่อน้ำโยนก้อนหินในมือทิ้งและ
วิ่งเข้ามา หลิวเหียนโบกมือคำราม "ยังไม่รีบตามไปอีก!" พวกเขา
รีบหันหลังไล่ตามไปยังทิศทางที่คนร้ายหายตัวไป

"ท่านไม่ใช่ใครกระมัง เจ้าเมืองหลิว?" หลิวผิงถาม หลิวเหียน
ลุกจากพื้นด้วยใบหน้าซีดขาว ผงกศีรษะอย่างผิดแผก ครั้นนี้ช่างขายหน้า
ยิ่งนัก เมืองนี้ผ่านการตรวจค้นหลายรอบแล้ว เข้าใจผิดคิดว่า
คนของกองจิ้งอันเป็นไส้ศึกยังไม่เท่าไร แต่กลับปล่อยให้คนร้ายตัวจริง
หนีรอดไปได้ ทั้งยังมีถึงสองคน หากมิใช่เพราะเขาเป็นคนระวังรอบคอบ

มาแต่กำเนิด เกรงว่ายามนี้เมืองไป๋หม่าคงตกอยู่ในความโกลาหล

"ชะ...ขอบคุณท่านที่ช่วยชีวิต" ผู้ติดตามกุมตันขาที่เลือดไหลไม่หยุด โชกศีรษะให้หลิวผิง เมื่อครู่หากไม่ได้หลิวผิงยื่นมือเข้าช่วย เขาคงกลายเป็นผีไปนานแล้ว กระบี่เล่มนั้นฟันลงมาด้วยเรี่ยวแรงมหาศาล ตันขาเขาบาดเจ็บเป็นแผลลึกมาก คิดดูก็รู้ว่าหากถูกฟันที่คอผลลัพธ์จะเป็นอย่างไร...เมื่อครู่เขายังกล่าวหาคนผู้นี้เป็นสายลับอยู่เลย บัดนี้กลับได้อีกฝ่ายช่วยชีวิตไว้จึงละอายใจเล็กน้อย

"ไม่ต้องเกรงใจ เดินทางมาด้วยกัน เห็นคนจะตายจะไม่ช่วยเหลือได้อย่างไร"

หลิวผิงคลี่ยิ้มสุภาพ หันกลับไปมองเว่ยเหวิน เห็นอีกฝ่ายยังยืนอยู่ที่เดิม แวดตาเหม่อลอยเล็กน้อย หลิวผิงจึงถามเขาว่าเป็นอะไร

เว่ยเหวินริมฝีปากสั่นเทา ตอบเสียงค่อย "เพลง...เพลงกระบี่เช่นนี้ ค่อนข้างมาก...ใช่ เป็นความรู้สึกในฝันร้าย ข้าเคยพบเจอมาก่อน ต้องไม่ผิดแน่" เว่ยเหวินสองขาสั่นเทา หมายถึงถอยไปข้างหลัง แต่กลับถูกมือของหลิวผิงที่กดอยู่บนไหล่หยุดยั้งไว้

"อย่าลืมหาเจ้ามาที่นี่ทำไม" หลิวผิงบอกเขาเสียงค่อยคล้ายบอกตัวเองด้วย เว่ยเหวินกัดฟันกำหมัดแน่น ผ่านไปครู่หนึ่งจึงสงบสติอารมณ์ได้

การลอบสังหารหลิวเหยียนสร้าง ความโกลาหลระลอกหนึ่ง ทหารเฝ้าเมืองทำการค้นเมืองอีกครั้ง หลิวเหยียนรีบพาทั้งสองไปส่งที่ว่าการอำเภอ เพิ่มทหารคอยเฝ้าระวัง จากนั้นสั่งให้ยกชาว์นสองถ้วยเข้ามาให้พวกเขาดื่มระงับความตกใจ หลิวผิงนั่งตรงตำแหน่งประธาน เว่ยเหวินนั่งถัดจากเขา ทั้งสองยกถ้วยชาขึ้นมาแตะริมฝีปากเล็กน้อย และวางลงทันที ท่วงทีกริยาของพวกเขาเฝ้าปราดเต็วก็รู้ว่ามาจาก

สกุลใหญ่ ทำให้หลิวเหยียนเคาะพยำเกรงพวกเขามากกว่าเดิม

หลิวผิงเอ่ยถาม "บัดนี้ไปหามาถูกล้อมรอบทิศ ไม่ทราบว่าจะเจ้าเมืองหลิวตัดสินใจอย่างไร"

หลิวเหยียนสะดุ้งในใจ หากหลิวผิงถามว่า 'จะรับมืออย่างไร' เขาย่อมตอบอย่างสุขุมได้ แต่คำถามของอีกฝ่ายกลับเป็น 'ตัดสินใจอย่างไร' คำถามนี้แฝงนัยหยั่งเชิง ท้าใหญ่ของหยวนเช่าประชิดชายแดนทางสวี่ตู่จิตใจของผู้คนย่อมระส่ำระสายอย่างมีอาจหลีกเลี้ยง

ไม่แน่ว่าสองคนนี้อาจเป็นคนที่เงาทั้งสองมาสำรวจจิตใจทหาร...

คิดเช่นนี้แล้วหลิวเหยียนก็ยิ้มขึ้นตอบ "สถานการณ์ตอนนี้เกินการควบคุมของผู้น้อย ผู้น้อยทำได้เพียงสู้ตายปกป้องเมืองไว้เท่านั้น เหยียนเชิงเอ่ยถามคำถามนี้ กล่าวได้ว่าเป็นการถามทางกับคนตาบอดเสียแล้ว" เขาบอกสถานการณ์ทั้งในและนอกเมืองตามความเป็นจริง

หลิวผิงฟังแล้วเงยบไม่พูดจา สีหน้าลำบากใจ หลิวเหยียนอ่านความคิดเขาออกจึงเอ่ยว่า "หากทั้งสองท่านร้อนใจอยากออกจากเมือง ใช่ว่าจะไม่มีหนทางเสียทีเดียว"

หลิวเหยียนสั่งให้ลูกน้องนำแผนที่หนังวัวมาวางตรงหน้าทั้งสองคน ใช้ช้อนตักน้ำแกงชี้แผนที่พลาญพูด "ทัพหยวนแม้จะแข็งแกร่ง แต่เมืองไปหามาของข้าใช่ว่าจะไม่มีทางออกอย่างสิ้นเชิง ทั้งสองท่านดูตรงนี้ ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ บัดนี้ยังมีเส้นทางสายหนึ่งที่กว้างหลายลี้ ไม่รู้เหตุใดจวบจนบัดนี้ทัพหยวนจึงยังไม่เคยมาที่นี่ มีทหารมาลาดตระเวนเป็นครั้งคราวเท่านั้น หากมีม้าเร็ว ทั้งสองท่านจะรุดกลับทางใต้ันับว่าไม่ยากนัก"

เว่ยเหวินชะโงกหน้าไปพิจารณา พลันเงยหน้าถาม "พลส่งสารของพวกเจ้าใช้เส้นทางนี้ส่งข่าวกลับไปให้ท่าน...เอ่อ เงาของอย่างนั้นหรือ"

"ถูกต้อง"

เว่ยเหวินพูด "กำลังทหารของทัพหยวนแข็งแกร่งเช่นนี้กลับโอบล้อมโดยไม่โจมตี ทั้งยังเปิดเส้นทางมุ่งสู่ทางใต้ที่กว้างพอสำหรับม้าหนึ่งตัวไว้ เจ้ามองไม่เห็นปัญหาอะไรเลยรี" เด็กหนุ่มผู้นี้กำลังเสียสติเห็นแบบนั้น แต่ว่าจากที่เอ่ยกลับแฝงความหมายลึกซึ้ง หลิวเหยียนพิจารณาแผนที่อีกครั้ง เจียบไม่พูดจา เว่ยเหวินอดโน้มตัวไปข้างหน้าไม่ได้ "ข้าขอถามเจ้า ทัพเจ้ากับทัพหยวนหากต่อสู้ตัดสินแพ้ชนะกัน ใครแข็งแกร่งใครอ่อนแอ"

"หยวนเข้ามามีกำลังทหารมากกว่าเจangkongหลายเท่า ทั้งยังเพิ่งได้ทหารม้าเหล็กโยวเยียนไป หากต่อสู้กันข้างหน้า ทัพข้ามีโอกาสชนะไม่มาก" หลิวเหยียนตอบ

เว่ยเหวินยื่นนิ้วไปชี้แผนที่ "เมืองไป๋หม่าเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญ of ชายฝั่งทิศใต้ของแม่น้ำหวงเหอ เป็นพื้นที่ที่ทัพเจ้าต้องช่วยเหลืออยู่แล้ว หยวนเข้าเปิดเส้นทางทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของไป๋หม่าไว้ เห็นชัดว่าต้องการให้เจ้าไปขอความช่วยเหลือจากเจangkong จากนั้นพวกเขาค่อยล้อมเมืองเพื่อตีทัพหนุน บีบให้กำลังหลักของเจangkong เคลื่อนออกจากกวนตู จากนั้นค่อยยกทัพขึ้นเหนือทำศึกตัดสินแพ้ชนะเข้าใจหรือยัง"

หลิวเหยียนสีหน้าเปลี่ยนไปทันที เขามัวคิดถึงแต่เมืองไป๋หม่า เด็กหนุ่มผู้นี้กลับวิเคราะห์สถานการณ์สงครามในภาพรวมได้อย่างง่ายดาย แม้ท่าทีออกจะโอ้อวดไปหน่อย แต่กลับสะท้อนวิสัยทัศน์และความคิดที่เหนือกว่าผู้อื่น ระหว่างแม่น้ำหวงเหอกับกวนตูเป็นที่ราบกว้างขวาง หากสองทัพเปิดศึกกันที่นั่น ทัพเจ้ามีโอกาสแพ้มากกว่าชนะ หากถึงเวลานั้นจริง เขาหลิวเหยียนย่อมกลายเป็นคนบาป

อันดับหนึ่งที่ทำให้ทัพเฉาฟายสงคราม คิดถึงตรงนี้หลิวเหยียนก็ไม่สนใจ
ธรรมเนียมมารยาทอีก เขาลุกพรวดทันใด หน้าผากมีเหงื่อเย็นผุดขึ้น

"ต้องรีบส่งคนไปเตือนเจางง!"

"ไม่ต้องแล้วละ" เว่ยเหวินโบกมือ "ข้ายังมองออก เจางง
จะมองไม่ออกก็ เจ้าทำหน้าที่รักษาเมืองต่อไปก็พอ อย่าอวดฉลาดเลย
วุ่นวายเปล่าๆ" สั่งสอนหลิวเหยียนเสร็จ เว่ยเหวินชำเลืองมองหลิวผิง
อย่างกระหยิ่มใจ หลิวผิงกลับมีสีหน้าเป็นปกติ จิบน้ำร้อนอย่างสุขุม
เยือกเย็น

ตอนนี้หลิวเหยียนเข้าใจแล้ว คนหนุ่มสองคนนี้ต้องเป็นบุคคล
ที่มีความสำคัญอย่างยิ่งยวดแน่ จะปล่อยให้พวกเขาเป็นอะไรไปใน
เมืองไปหามาไม่ได้เด็ดขาด "ข้าจะรีบเตรียมม้าเร็ว เปิดประตูศิได้
ส่งทั้งสองท่านออกไป"

หลิวผิงกลับส่ายหน้า "ขอบคุณท่านเจ้าเมือง แต่พวกเราไม่ได้
ต้องการลงใต้ พวกเราจะขึ้นเหนือต่างหาก" เขาชี้ไปบนแผนที่เบาๆ
ดวงตาฉายแววเย็นกรานหลายส่วน ตำแหน่งที่นิ้วชี้ไปคือค่ายทหาร
ของทัพหยวนที่ปักหลักอยู่นอกเมืองไปหามาในเวลานี้

หลิวเหยียนมือสั่น เกือบจะทำถ้วยที่วางอยู่ข้างมือล้มลง
"ท่านหมายความว่า..."

"พวกเราจะไปหยั่งเชิงดูหน่อย ดูซิว่าหยวนเขายังเหลือ
ความเคารพยำเกรงราชวงศ์ฮั่นอยู่มากน้อยเพียงใด"

ราชวงศ์ฮั่นมิใช่เจางงหรือกรี้ ไฉนต้องพูดให้ฟังดูดีถึงเพียงนี้...
หลิวเหยียนคิดในใจ

เวลาเดียวกัน หน้าประตูค่ายทหารที่นิ้วของหลิวผิงจิ้มไป

ความโกลาหลที่ก่อตัวมานานกำลังจะระเบิดออก

ทหารม้าห้าวหาญกองใหญ่ยืนเรียงแถวสามกองอย่างสงบ พวกเขาแต่ละคนแขนงนุไว้กับตัว เหวห้อยดาบยาว ตำแหน่งที่พวกเขาอยู่นอยู่แปลกประหลาดเล็กน้อย กองทหารด้านหน้าครึ่งหนึ่งออกจากประตูใหญ่ของค่ายหลักทัพยวนไปแล้ว แต่ครึ่งหลังกลับยังคงอยู่ในค่าย ดูเหมือนงูที่เลื้อยออกจากถ้ำได้ครึ่งหนึ่งและติดชะงักอยู่อย่างนั้น

ด้านหน้าสุดของแถวเป็นชายฉกรรจ์ผิวคล้ำตัวสูงที่สวมชุดเกราะทั้งตัว เขากำลังใช้จ้าวตัดแต่งเล็บอย่างใจเย็น อาสาไนยจากชนเผ่าอุหนันที่อยู่ใต้รางกระสับกระส่ายเล็กน้อย เพราะเชือกบังเหียนไม่ได้อยู่ในมือเจ้าของ แต่ถูกขุนนางฝ่ายขุนที่กำลังโมโหรวบไว้ ด้านหลังขุนนางฝ่ายนั้นมีขุนศึกคนหนึ่งยืนอยู่ไม่ไกลออกไป แต่ดูแล้วเขาไม่มีทีท่าจะช่วยเหลือแม้แต่หน่อย

"เหียนเหลียง (จันเหลียง)! เจ้าหมายความว่าอย่างไรกันแน่" กัวตูตะเบ้งเสียงถามพลางออกแรงรั้งเชือกบังเหียน แต่สี่เท้าของอาสาตัวนั้นเหมือนมีรากงอก มันไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่หน่อย กัวตูดึงไม้ไปได้แต่ปล่อยมืออย่างหงุดหงิด ทหารม้าข้างหลังเหียนเหลียงหัวเราะครืนออกมา

เหียนเหลียงเก็บข้าว จงใจแสดงสีหน้าประหลาดใจ "กัวเจียนจวิน ข้าส่งเอกสารให้เจ้าฉบับหนึ่งแล้วมิใช่หรือ พบทหารลาดตระเวนของทัพเฉาบริเวณเมืองเหียนจิน ข้าในฐานะขุนศึกกองหน้าย่อมต้องไปตรวจสอบดูหน่อย"

กัวตูแค้นหัวเราะ "เรื่องเล็กน้อยแค่นี้ไยต้องให้ขุนพลใหญ่อย่างเจ้าออกโรงเองด้วย! เจ้าอยากออกไปล่าสัตว์มากกว่ากระมัง"

เหยียนเหลียงที่ถูกผูกมัดแทงใจดำไม่รู้สึกละอายแม้แต่หน่อย กลับเซ็ดคางตบหน้าตาเฉย "เมืองเล็กๆ อย่างเป็นทางการก็เพียงพอแล้ว ข้าอยู่แต่ในค่ายจนรากไม้กลางแจ้งงอกเต็มที ต้องออกไปยืดเส้นยืดสายหน่อย"

กั๋วฟุ้งแล้วควั่นอกหนู "ก่อนออกรบหยวนกงมีคำสั่งชัดเจนว่าให้ข้าเป็นผู้ตรวจการทัพหน้า บัญชาการทัพต่างๆ ทั้งหมด เจ้าคิดจะขัดขึ้น..." เขายังพูดไม่จบ เหยียนเหลียงใช้สองขาหนีบท้องม้า ม้าได้ร่างพุ่งไปข้างหน้าหลายก้าวอย่างรู้ใจ ทำเอากั๋วฟุ้งตกใจจนต้องเบี่ยงตัวหลบ การเบี่ยงตัวหลบทำให้คำพูดก่อนหน้านี้ถูกขัดจังหวะ มีอาจพูดต่อไปได้

"สังเกตและวิเคราะห์สถานการณ์ ตัดสินใจเฉียบขาดว่องไว นี่ต่างหากแนวทางของมหาขุนพล พวกเจ้าเป็นบัณฑิตคร่ำครึจากอึ้งซวน ไยต้องยุ่งวุ่นวายมากมายถึงเพียงนั้น!"

เหยียนเหลียงบีบให้กั๋วฟุ้งถอยไปได้ก็หัวเราะฮาๆ และกระตุกเชือกบังเหียนสั่งให้ออกเดินทาง กั๋วฟุ้งเห็นว่าหยุดยั้งเขาไม่ได้จึงหันกลับไปตะโกนเหมือนต้องการขอความช่วยเหลือ "ขุนพลจุนอวี๋ท่านจะปล่อยให้เขาทำตามใจตัวเองอย่างนี้หรือ"

ครั้งนี้ขุนพลหลักในทัพหยวนที่ข้ามแม่น้ำมาก่อนเป็นจุนอวี๋ฉงยงกับเหยียนเหลียง กั๋วฟุ้งทำหน้าที่เป็นเจียนจวินติดตามกองทัพด้วยตำแหน่งแล้วเขาเห็นว่าเหยียนเหลียง แต่อีกฝ่ายเป็นผู้มีอำนาจที่แท้จริงของฝ่ายจี้โจว กุมกำลังทหารอยู่ในมือ กั๋วฟุ้งมีอาจกดขี่เขาได้ จึงได้แต่ขอความช่วยเหลือจากจุนอวี๋ฉงยง

จุนอวี๋ฉงยงเสียบมาตลอดจนกระทั่งได้ยินเสียงตะโกน จึงเบนหัวม้าปรวดไปตรงหน้าเหยียนเหลียง

เหยียนเหลียงอิงไป กุมกำปั้นถาม "ท่านขุนพลก็จะขัดขวางข้า

ด้วยหรือ"

ขุนอวีฉยงอ้าปากหัวเราะ "เดิมทีว่าจะขัดขวาง แต่ฟังคำพูดของขุนพลเหียนแล้วรู้สึกน่าสนใจ ข้าจึงอยากออกไปล่าสัตว์บ้าง" คำตอบนี้ทำเอากว๊ากับเหียนเหลียงต่างตะลึงงัน

ขุนอวีฉยงเห็นเหียนเหลียงลังเลเล็กน้อยก็เลิกคิ้วถามว่า "ทำไม ข้าไม่มีคุณสมบัติพอหรือไร"

ยามเผชิญหน้ากับคำขอร้องนี้เหียนเหลียงก็มึนหัวคิ้ว กว๊ากว๊ากเป็นขุนนางฝ่ายขุน ตวาดไล่อีกฝ่ายให้ถอยไปยังพอได้ แต่ขุนอวีฉยงผู้นี้เป็นคนเก่าคนแก่ในกองทัพ ในอดีตเคยมีตำแหน่งทัดเทียมกับหยวนหงมีอาจละเลยได้ แต่ถ้าจะรับปากให้ขุนอวีฉยงเดินทางไปด้วยจริงๆ? อย่าล้อเล่นเลย นี่เป็นตาแก่คลุ้มคลั่งที่กล้านำกำลังอันน้อยนิดบุกเข้าสวี่ตูไปชิงตัวต่งเจิงมา เขาจะก่อเรื่องอะไรบ้างไม่มีใครคาดเดาได้ทั้งนั้น!

เหียนเหลียงนั่งเจียบอยู่บนหลังม้าครุ่นหนึ่งก่อนเอ่ยว่า "ในเมื่อเป็นเช่นนั้น เชิญขุนพลขุนอวีเดินทางไปกับข้าเถอะ กำหนดเวลาหนึ่งวัน หากทางไปไหนมาเกิดการเปลี่ยนแปลงจะได้ย้อนกลับมาได้ทัน"

กำหนดเวลาหนึ่งวันจะล่าสัตว์ได้สักเท่าไร คนที่อยู่ในเหตุการณ์ฟังแล้วต่างเข้าใจ เหียนเหลียงกำลังหาทางออกให้ตัวเอง ขุนอวีฉยงยอมยุติแค่นี้ ระบายยิ้มเต็มหน้ารับคำ

เหียนเหลียงปรายตามองกว๊ากว๊ากแวบหนึ่ง หัวเราะเสียงก้อง "เมืองเล็กออกไปไหนมา แม้จะเป็นกัวเจียนจวิน แค่วันหนึ่งก็น่าจะดูแลได้ ท่านขุนพลไม่ต้องกังวล"

กว๊ากว๊ากพูดจาเสียดสีอย่างนี้ก็โมโหจนหน้าแดงกำ แต่กลับทำอะไรไม่ได้ ครั้งนี้เหียนเหลียงนำทหารราบและทหารม้ามาทั้งหมดแปดพันนาย หากจะอาละวาดขึ้นมากว๊ากว๊ากย่อมรับไม่ไหวจริงๆ

ฉุนอวีฉยงพูด "ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เชิญท่านขุนพลไปรอนอกค่าย ลักครู่ ข้าจะไปหยิบธนูก่อน"

เหยียนเหลียงกุมกำบั้นบนหลังม้า จากนั้นกระตุกเชือกบังเหียน และออกคำสั่ง ทหารม้าข้างหลังเขาส่งเสียงกระตุนม้าพร้อมกัน กองทหารขนาดใหญ่ออกเดินทางอย่างเอิกเกริกทันทีที่ได้รับคำสั่ง ไม่ยึกยักชักช้า สมแล้วที่เป็นทหารฝีมือดีจากจีโจว

กั๋วปู้ตฝุ่นดินตรงปลายจุมูกอย่างโมโห บ่นกับฉุนอวีฉยง "มีท่านขุนพลเป็นกองหน้ากับข้าก็เพียงพอแล้ว นายท่านกลับส่งคน ไร้ความคิดจากจีโจวผู้นี้มาด้วย ไม่รู้จริงๆ ว่าคิดอะไรอยู่"

ฉุนอวีฉยงเชิดหน้าขึ้น หรีดาสูดหายใจเข้าไป ตอบไม่ตรงคำถาม "ช่วงต้นฤดูร้อนเหมาะในการออกไปเที่ยวเล่นในชนบทมากที่สุด ขุนพลเหยียนช่างอารมณ์ดียิ่งนัก" กั๋วอึ้งไป "ไม่รู้อีกฝ่ายมีนัยแฝงอะไร กันแน่"

ฉุนอวีฉยงยื่นนิ้วชี้ไปยังเงาร่างของเหยียนเหลียงที่ไกลออกไปทุกที "จุดประสงค์ในการล่าสัตว์ของขุนพลเหยียน เก่งกว่าจะไม่ได้อยู่ที่สัตว์" พูดจบเขาหัวเราะฮาๆ เสียงดัง ตบไหล่กั๋ว "กั๋วเจียนจวินเจ้าอายุยังน้อย อย่าได้เลอะเลือนเหมือนกับข้า" พูดจบก็จากไปอย่างผ่อนคลาย ทั้งกั๋ว ไว้วกับความสับสนงุนงง กั๋วหาไช้คนโง่ ใครครวญเล็กน้อยก็เข้าใจ ความหมายของฉุนอวีฉยง

เหยียนเหลียงออกไปข้างนอกอย่างเปิดเผยครั้งนี้ ล่าสัตว์เป็นเรื่องเท็จ ช่วงชิงอำนาจเป็นเรื่องจริง คนของจีโจวเป็นข้าอำนาจหลักของ ฝ่ายหยวนมาตลอด สุดท้ายเถียนเฟิงถูกกักขัง จวีโซ่ว (ซีลิว) ถูกดำเนิน บัดนี้ตำแหน่งเจียนจวินของกองหน้ายังคงตกอยู่ในมือของชาวอิงชวน หากเหยียนเหลียงไม่แย่งชิงสักหน่อย เก่งกว่าอำนาจคงต้องตกอยู่ใน

เมื่อผู้เฒ่าต่อไป

หรือว่าเหยียนเหลียงต้องการหยั่งเชิงพวกข้า...

กั๋วตู่คิดถึงตรงนี้ก็พลันตระหนก รีบรุดกลับเข้าไปในกระโจม
หยิบพู่กันขึ้นมาเขียนจดหมายลับฉบับหนึ่งและประทับตราครั่ง เรียก
นายกองคนสนิทเข้ามาและสั่งเสียงค่อย "ไปหลี่หยาง มอบให้
เผ่เยียนเซิง" เขาเอียงคอครุ่นคิดและเขียนจดหมายอีกฉบับ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624898.html>